Lag
om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971: 291);

SFS 1989: 1001
Utkom från trycket
den 22 december 1989

utfärdad den 7 december 1989.

Enligt riksdagens beslut[1] föreskrivs att 34 § förvaltningsprocesslagen (1971: 291) skall ha följande lydelse.

34 §[2] Mot beslut, som ej innebär att målet avgöres, får talan föras endast i samband med talan mot beslut i själva målet. Talan får dock föras särskilt när rätten

1. ogillat invändning om jäv mot ledamot av rätten eller invändning om att hinder föreligger för talans prövning,
2. avvisat ombud eller biträde,
3. förordnat rörande saken i avvaktan på målets avgörande,
4. förelagt någon att medverka på annat sätt än genom inställelse inför rätten och underlåtenhet att iakttaga förläggandet kan medföra särskild påföljd för honom,
5. utdömt vite eller annan påföljd för underlåtenhet att iakttaga föreläggande eller ådömt straff för förseelse i förfarandet eller ålagt vittne eller sakkunnig att ersätta kostnad som vållats genom försummelse eller tredska,
6. förordnat angående undersökning eller omhändertagande av person eller egendom eller om annan liknande åtgärd,
7. förordnat angående ersättning för någons medverkan i målet,
8. utlåtit sig i annat fall än som avses i 7 i fråga som gäller rättshjälp enligt rättshjälpslagen (1972: 429) eller
9. beslutat i fråga om förlängning av tidsfrist enligt 7 § första stycket lagen (1978: 880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter.

[1] Prop. 1989/90: 3, SkU1, rskr. 38.
[2] Senaste lydelse 1979: 243.

Mot beslut, varigenom mål återförvisas till lägre instans, får talan föras endast om beslutet innefattar avgörande av fråga, som inverkar på målets utgång.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1990.

På regeringens vägnar

LAILA FREIVALDS

Lars Eklycke
(Justitiedepartementet)